

[Elmquist.]

sætter personlig saa megen Pris paa det ærede Medlem og vil derfor nødig være ond imod ham.

Den ærede Ordfører er udrustet med mange udmærkede Egenskaber, bl. a. er han jo et meget elskværdigt Menneske; men een Egenskab synes han ganske at mangle, nemlig Forhandlingsevne, Evnen til at faa de forskellige Meninger samlet til en Helhed. Ikke paa et eneste væsentligt Punkt har den ærede Ordfører magtet at samle de forskellige Anskuelse — paa en Masse uvæsentlige, men ikke paa et eneste af de Punkter, hvor det har drejet sig om de store Principspørgsmaal. Tværtimod: Hvor vi fra Venstres Side har nærmet os Flertallet, saaledes som Tilfældet har været paa dette Omraade, har det ærede Medlem været i Spidsen i Flugten fra det, hans egen Minister har foreslaaet, og som han selv delvis er gaaet ind for.

Jeg siger udtrykkelig delvis; thi det er jo en anden mærkelig Egenskab hos den ærede Ordfører, at han, siden han er blevet Politiker, har haft en mærkværdig Evne til at forlade de Standpunkter, han indtog som sagkyndig Jurist, inden han blev aktiv Politiker. Vi saa dette i sin Tid, da vi behandlede Dommerfuldmægtigloven. Den ærede Ordfører havde i dette Spørgsmaal eet Standpunkt i 1928, da han var Medlem af det raadgivende Udvalg, det staaende Retsplejeudvalg; men da han var blevet aktiv Politiker og Ordfører for det radikale Parti, havde han to Aar efter et ganske diametralt modsat Standpunkt, nemlig det Standpunkt, hans Parti indtog. Og nu ser vi det samme Særsyn i dette Spørgsmaal om Sagførernes Adgang til at procedere deres egne Sager for Højesteret. Det staaende Retsplejeudvalg er gentagne Gange blevet spurgt i dette Spørgsmaal, og i en Betænkning afgiven den 10. December 1928 af Folketingets Udvalg foreligger, som Underbilag 7 til Bilag 8, en Indstilling af et Underudvalg af det staaende Retsplejeudvalg om Landsretssagførernes Adgang til at møde ved Højesteret. Bl. a. siges det med Henblik paa den Ændring, at Landsretssagførerne faar Ret til at møde i deres egne Sager, følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Vi anser den . . .“

— altsaa denne Ændring, at Landsretssagførerne faar Lov til at procedere deres egne Sager op til Højesteret —

„for at være skadelig for Højesteret ved at forringe Rettens Arbejdsvilkaar og

bebyrde den med Sager, der ikke fortjener at paaankes“.

Det er skarpe Ord. Og videre siges der:

„Vilde man overhovedet tillade andre Sagførere at procedere for Højesteret end dem, der har gennemgaaet Prøvetiden og erholdt Højesterets Udtalelse om, at de er egnede, saa burde man dog under alle Omstændigheder ikke gaa videre end til at give en Regel, hvorefter Landsretssagførere med 1ste Karakter til Embeds-eksamen, der har haft Beskikkelse i en Række Aar — og vi mener, at 5 Aar er for kort en Tid —, kunde give Møde i „egne Sager“, men kun for *appelindstævnte*. Faren for, at urimelige Sager skulde komme frem, vilde derved blive besværgt. Faren for, at den mindre gode og øvede Procedure skulde udbrede sig i Højesteret, vilde være mindre, naar det drejede sig om Møde for appelindstævnte, idet det er Appellantens Sagfører, der udvikler Sagen.“

Saaledes udtalte altsaa dette Underudvalg sig. Og saa slutter Underudvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, Overretssagfører Jarner, med at foreslaa som det videste, man overhovedet kan gaa med til, at en Landsretssagfører, naar han har virket i 8 Aar som Landsretssagfører, og han har 1ste Karakter til Embeds-eksamen, kan møde i Højesteret for appelindstævnte, men det gentages udtrykkeligt: *kun* for appelindstævnte.

Denne Indstilling fra Underudvalget er afgivet i Oktober 1928, altsaa for 2½ Aar siden, og som Medunderskriver optræder — hvem? Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen! Altsaa for 2½ Aar siden spaaede det ærede Medlem som Medlem af det staaende Retsplejeudvalgs Underudvalg, da Ministerium og Folketing bad om dettes Raad, Ødelæggelse, intet mindre end Ødelæggelse af Proceduren for Højesteret og af Højesteret, hvis man slap Landsretssagførerne ind i Højesteret, hvis man gav dem Adgang til uden Prøve at møde for Højesteret i egne Sager for appelindstævnte. Men nu i Foraaret 1931 gaar det ærede Medlem med hele sin Energi ind for, at alle Skranker slettes, saa at enhver Landsretssagfører efter 5 Aars Sagførerpraksis skal have Adgang til at møde i Højesteret baade for indstævnte og for Appellanten og ikke blot i egne Sager, men overhovedet i alle.

Det kan man vel nok kalde Udvikling hos det ærede Medlem! Men om det egentlig skaber Tillid til det ærede Medlems Stand-